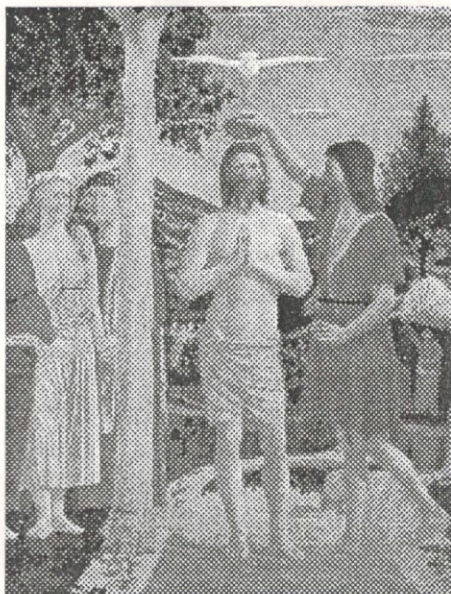

„Éljetek szeretetben, ahogyan Krisztus is szeretett minket.”

Ef 5,2

Útmutató igénk 1998-as vezér-igéje különösen is aktuális ezekben a napokban. Világpolitikában feszült kijelentéseket hallhatunk Keletről és Nyugatról. Találgatunk: Lesz-e második fázisa az Öböl-háborús eseményeknek...

Szűkebb hazánkban is megválaszolandó kérdések sokasága borítja el heteknapjainkat. Ki(k)re szavazzunk majd májusban? Mit tud kezdeni a következő kormány a gazdasági-, szociális gondokkal? Az egyre emelkedő árak koptatják a biztonságosabb (legalább financiai) jövőbe vetett reménységünket. Érezzük: itt az alap-optimizmus, pozitív-gondolkodás önmagában kevés; ezért felelősen kell döntenünk. Nem csak szűkebb környezetünkben otthon a családban, hanem munkahelyen is. Ahogyan politikai állásfoglalásunkat nem rejthetjük véka alá – ha nem nyilvánítok véleményt, avval is véleményt nyilvánítok – ugyanígy egyházi kérdésekben sem lehetek apolitikus! Mégis nagyon sok, egyébként magát kereszténynek valló testvér úgy gondolja, hogy az adott probléma, ami éppen „begyűrűzött” az egyházba – pl. egyházi iskolák támogatása, vagy egyéb szociális feladatok átvállalása – az nem az ő személyes ügye. Azt oldja meg egyházi vezetés, vagy valamilyen operatív csoport... Azt remélem minden felelősen gondolkodó keresztény át/belátja, hogy az ezredforduló vonzásában egyetlen történelmi egyház sem engedheti meg magának, hogy négyévenkénti ciklusokban megfelelő módszereket kísérletezzen ki intézményrendszerének működtetésére, aprólékos-taktikával a napi politikai széljárásnak megfelelően idomuljon a mához. Ez nem lehet az egyház programja! Jelen helyzetben *határozott stratégiára van szükség*, mert erőtartálékaink végesek. *Keresztény* (és nem keresztényies!) *értékek mellett való bátor kiállást kell tanúsítani*. Ez elsősorban vezetők (püspökök, esperesek, papok) feladata, de ez önmagában nem elég. Szükséges, hogy mindenki, az adott helyén álljon ki egyházi, kulturális, emberi értékek mellett. Ha valaki szégyenli megmondani az igazságot... annak büntetése az,

hogy a hazugok mondatják ki vele saját hazugságaikat.

Mi az igazság? – kérdeztem nemrég az egyik idős embertől. A válasz elgondolkodtató volt: az emberek irigyek, gonoszak, s végtelenül önzőek... Salamon királyi felismerések – gondoltam – csak más szavakban...

Éljetek szeretetben! – Ez pedig Jézus parancsa. Minden tapasztalástok ellenére... ezt kell tennetek... nem visszaütni, elhordozni... Szeretetben élni annyit jelent, mint naponként megújulni. Egy nap elég ahhoz, hogy „kiábránduljunk” a jó és a szép megvalósításából. Ezért naponként tudatosítanunk kell: élni, élni, élni... szeretetben, szeretetben, szeretetben.

1998. Böjtjében is az evangélium ezt üzeni nekünk: a legnagyobb erő az Isten szeretete. Ez az ami, teremthet, formálhat, hordozhat... maradandót. A többi ugyanis mind az a rozsdádé, az enyészeté, a múlandóságé lesz...

Vízkereszt

Utolsó hangja a karácsonyi ünnepkör dallamának. Összetett jellegű ünnep, amit mi evangélikusok a mai világban – valljuk meg őszintén – csökkent intenzitással és kedvvel ünnepelünk. Bizony ha a naptár is úgy hozza a kétnaponkénti istentiszteletek december 24-től január 6-ig a leghűségesebb templombjáró „gyülekezeti mag” tagjait is próbára teszik...

Mit is ünnepel az Egyház ezen a napon?

Az ünnep liturgikus szakkifejezése: Epiphania vagy Theophánia. Mindkettő az Istennek a világban való megjelenést jelenti. Ennek az ünnepnek az első és fő tárgya a kis Jézus imádására Keletről Bethlehembe érkező napkeleti bölcsek – néphagyomán nyelvén „háromkirályok” – tisztelete. Második vonása Jézus Krisztusnak a Jordán vízében való megkeresztelkedésének megünneplése. Harmadik része az ünnepnek az ún. kánai mennyegző csodájáról, a víz borrá változásáról való megemlékezés. Vízkereszt eredetileg Krisztus születésnek az ünnepe volt, és keletkezése megelőzte a december 24-i karácsony ünnepét. Nyomai már a III. században fellelhetők.

A Keletről csillag által vezetett bölcsek a gyermek Jézus előtt, mint Isten előtt hódoltak. Ajándékaik közül az arany és a tömjén is azt fejezi ki, hogy Jézust Istennek kijáró tisztelettel övezték. Ugyanakkor a harmadik ajándékuk, a mirrha, amely az ókorban elterjedt elképzelés szerint a tejképződést segíti elő, azt jelzi, hogy Jézus nem csak valóságos Isten, hanem valóságos ember is. A keleti egyházban január hatodikán Jézus megkeresztelkedését ünneplik, s ezért ezen a napon vízszentelést is tartanak. A XV-XVI. századtól ezt a szokást a nyugati egyház is átveszi. Nálunk Magyarországon ezt a szokást már korábban is gyakorolták.

Egyházunk APEH-kódja: 0035

A Magyar Köztársaság Kormánya az egyházaknak az állami költségvetésből közvetlenül nyújtott támogatást 1999. évtől meg kívánja szüntetni. Az átmenetei 1998-as esztendő után e kieső támogatás helyébe az ún. SZJA részesedés lép, amely az egyházak javára a személyi jövedelemadójuk 1%-áról rendelkező magánszemélyek által juttatott összeg. Tehát jövedelemadónk egy százalékáról továbbra is rendelkezhetünk, s azt közcélra felajánlhatjuk: pl. iskolák, alapítványok. **A másik egy százalékot kizárólag egyházak támogatására ajánlhatjuk fel.** Formanyomtatvány az APEH-egységcsomagban megtalálható, s az sokszorosítva is felhasználható.

VEGYÜK FIGYELEMBE, HA NEM RENDELKEZÜNK JÖVEDELEMADÓNK 2X1 %-ÁRÓL, AKKOR EGYHÁZUNK SZÁMÁRA AZ „ELVÉSZ”, MERT AUTOMATIKUSAN AZ ÁLLAMI KÖLTSÉGVETÉS BEVÉTELET NÖVELI!

1998. február 7-én igazgatótanácsi ülés volt Lajoskomáromban. Mint „kísérő” jutottam el Lajoskomáromba, s megragadtam az alkalmat. Fejér-Komáromi egyházmegyénk egyetlen szerezettotthonának igazgató lelkesze, Decmann Tibor az akadémiai tanulmányi évek óta jó barátom, nehezen ugyan, de kötélnek, azaz kérdéseknek állt. Szabódik, ő nem a nyilatkozatok és riportok embere... Jobban szereti a dolgát csendben tenni, mint arról beszélni.

F.M. Talán ott kell kezdenem, hogy annak idején – idestova 10 éve – amikor a teológusotthon szobáiban éjszakába nyúlóan beszélgettünk a jövőről, nos, akkor nem is tudtuk igazán felmérni mire vállalkozunk. Most így visszatekintve, ilyennek képzelted el a jövőt?

D.T. Természetesen másképpen gondoltam mindent. Akkoriban nem tudtam elképzelni, hogy ilyen bőkezűen ajándékozz az Isten. Ma már tudom, rendkívüli módon megajándékozott ember vagyok. Feleségemmel együtt a gyülekezetért fáradozunk, s eközben neveljük három gyermekünket: Ábelt (6) Bercit (5) és Hannát (3), akiken keresztül sok erőt kapunk az Urstentől. A szolgálati területem szinte mindent átfog. Foglalkozhatom fiatalokkal és idősekkel, hitoktatást végezhetek, foglalkozhatom anti-szociális fiatalokkal. Munkám tehát rendkívül változatos.

F.M. Talán az egyik legnehezebb feladatodról beszélj először. Hogyan kerültél kapcsolatba ezekkel a deviáns fiatalokkal, ugye mondhatom így?

D.T. Igen, hiszen olyan fiatalokról van szó akik életük nagy részét állami gondozásban, vagy nevelő intézetben élték le, s egyszerűen nem találják a helyüket a világban, abba nem tudnak beleilleszkedni. Így rendszeresen visszaszöknek az intézetbe.

Ez úgy kezdődött, hogy 1993-ban a Népjóléti Minisztériumból levelet kaptam, melyben kérték a segítségünket. Mint írták, „égető szükség van az Önök munkájára”. Nem volt könnyű a kezdet. Bizony jól jöttek azok a szociológiai, pszichológiai ismeretek, melyeket a teológia mellett egyetemen hallgathattam. Nagyon felelősségteljes munka pszicho-

szociálisan sérült fiatalokkal foglalkozni... Azt is el kell mondanom, hogy ebből a munkából rengeteg örömet, erőt nyertem.

F.M. Segítő hivatásban dolgozol, de ezen belül is karizmád van a diakóniára. Mit jelent számodra az otthonigazgatói munka?

D.T. Először is, nem érzem magamat karizmatikusnak – különben is az utóbbi időben kis hazánkban már mindenki karizmatikus, aki vezető pozícióban van... Az biztos, hogy szükséges a készség, az alapvető szeretet, a segítő irányultság az idősök felé. Meggyőződésem, hogy ezt édesanyámtól kaptam-örökölttem, aki ápolónő volt, s egész életét a segítés hatotta át. S, ha már őt említettem hadd szóljak édesapámról is, aki zenészként odafigyelt zenei fejlődésekre, s lám neki köszönhetem, hogy gyülekezeti fúvószenekarunknak én is aktív tagja vagyok... Az ember mindig csak késve látja meg, hogy az Urstent már gyermekkorában is irányította, nevelte, hívogatta magához...

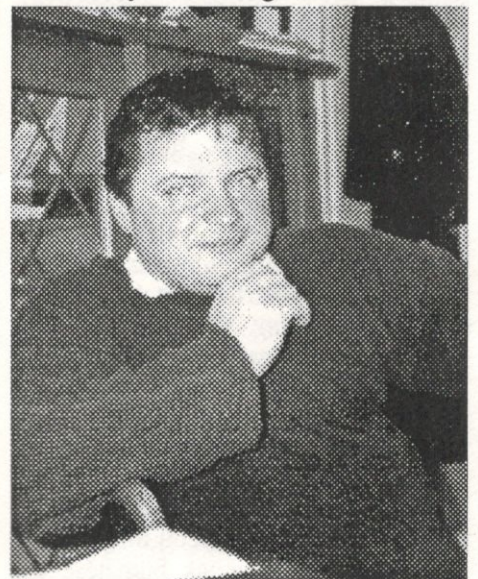
Ami pedig az otthonigazgatói munkát illeti. Hiszem, hogy jó úton járunk munkatársaimmal, mert e rendkívül szép munka során sok keresztet kellett már eddig is elhordoznunk. De ez így természetes Isten országában. Mi nem a szórakoztató- vagy szolgáltató-ipar része vagyunk, hanem mandátumként kaptuk ezt a szolgálati területet. Nem értek joghoz, pénzügyi-gazdasági dolgokhoz, de a szükség megtanított részben ezekre a dolgokra is. Ma egy otthonvezetőnek kicsit polihisztornak kell lennie. Természetesen ez nem lehet vezetési modell, a csapatmunka az egyetlen garancia a sikeres munkavégzésre. Örülök, hogy munkatársaim is ezt így látják. Az Agapé szerezettotthon egyházmegyénk egyetlen ilyen jellegű intézménye szépen fejlődik. Sokat kö-

szönhetünk németországi testvéreinknek, akik rendszeresen támogatnak minket. Az otthonigazgatói munka számomra a lelkesítő hivatásom része. Felelősnek érzem magamat a benntlakó emberek hétköznapijaitól éppen úgy, mint az ott dolgozóktól. Szeretném, ha ez a szolgálat is hitelesítene minket a világ előtt. Ahol gond, nehézség van ott mindig mukálkodhatunk, ha akarunk. Ebből a tevékenységből csak akkor szorulhatunk ki, ha önmagunkat kizárjuk. Mint minden mást, ezt is naponként veszem az Urstent kezéből. Jó érezni reggeli csendes pillanatokban, hogy ezen a napon is küld az Isten...

F.M. Négy évig laktunk egy kollégiumi szobában, ismerjük egymást, elég jól. Tudjuk mi a másik gyöngéje, erőssége. Sok kérdést tennék még fel, de a hasábok végesek. Így végezetül már csak egy kérdésem van: Mi az, ami szolgálatodban különös hangsúlyt kap?

D.T. Egész szolgálatomat egy nagy kincs-bányának látom. Nagyon fontos számomra a hitelesség. Naponkénti kérdéseim egyike: sikerült-e átadni, amit akartam? Sikerült-e meghallatni az evangéliumot? Mi az ami átment a töredékes emberi szavakon? Fontos, hogy ismerjük egymást, hogy sokat beszéljünk egymással, hiszen csak így oldhatóak a konfliktusok. Ha odafigyelünk a másikra, megszokjuk a másik nyelvtani fordulatait, tisztulnak a kommunikációs csatornák. Fontos a közösség, hiszen ha azt az Isten hívja egybe, akkor erős, hordozó és megtartó is lehet. Az hogy evangélikus lelkészként végezhetem a munkám, hogy a Lajoskomáromi Evangélikus Egyházközség létezik, van, hogy mi rendszeres alkalmainkon együtt dicsérhetjük az Urstent, ez mindig is valami belső szent remegéssel töltött el, s tölt el ma is. Jó hogy a templomi közösség nem siker-, és teljesítmény-orientált. Jó, hogy gyermekként állhatunk Isten színe elé úgy, ahogy vagyunk... Ami a legfontosabb: tegyük a dolgunkat, s eközben tudatosítsuk: amit teszünk az Istentől rendelt kötelességünk is egyben. Jelenként vagyunk a világban. Imádkozunk azért, hogy életünkön minél többször megcsillanjon az Isten kegyelmének fénye...

F.M. Ámen. Isten áldását kívánjuk mindannyiátok szolgálatára!

Ilonka néni...

Hosszú volt az idő, amíg eljutottam, hogy gyülekezetünk egyik „törzstagja” a Lutherrózsa oldalaira kerüljön... A késlekedés az én hibám, de megvallom: féltem. Hogyan lehet három-négy hasámba szűkíteni mindazt, amit itt és most el kellene mondani?! Nem lehet, ezért egyszerűen csak kérdeztem...

Ilonka néni, sokak számára a Magyar Ilus – fogalom. Hiszen ő az aki alkalmat nem mulaszt, s példát ad egyházhűségéből. A fiatalok közül kevesen tudják, hogy gyülekezetünk pénztárosa volt 25 éven keresztül, hogy „papgyerek” s ezt az elmúlt rendszerben sem tagadta, s hogy szociálpolitikából doktorált és ma is friss emlékezetével gyülekezetünk történetének élő lexikona...

Úgy gondolom, Ilonka néni egész életét meghatározta az, hogy papcsaládban nőtt fel. Milyen előnyök vagy hátrányok származtak ebből?

Amikor tudatosíthattam volna, mit is jelent papgyereknek lenni, már nem voltam otthon. Végeredményben 10 éves koromban elkerültem Kőszegre, s csak a vakációkat töltöttem otthon, ami akkoriban nem volt olyan sok. Amikor leérettségiztem, akkor édesanyám betegsége miatt voltam egy évig otthon. Aztán egyetemre kerültem, s jött a háború... ami az egész addigi életet felbolygatta. Megszűnt a biztos háttér, s mint sokan mások, mi is azon gondolkodtunk, mit fogunk főzni, mivel etetjük meg egyáltalán a család többi tagját. Sokszor átéltem, hogy a kétségbeesés utolsó előtti pillanatában beállított a szomszéd vagy valaki más egy pohárka tejföllel vagy egy marék túróval esetleg melasszal... 1941-től 47-ig szüneteltettem az egyetemet. 47-ben visszamentem az egyetemre, s attól kezdve teljesen elkerültem otthonról.

Az utolsó időkben a Luther Szövetség árvaházainak ellátását segítettam. Ilyen kijáró voltam, mindenféle engedélyeket kellett a minisztériumokban beszerezni, hogy a gyülekezetek szállíthassanak

krumplit, lisztet, babot zöldséget. Volt olyan nap, hogy több tucat emeletet kellett végigjárnom, de hát akkor még fiatal voltam, könnyebben engedelmeskedtek a lábaim...

...Azután 49-ben végeztem. 1949. január 31-én avattak doktorrá. Szociálpolitikából doktoráltam, közelebből a gyermekvédelem volt a témám. A Népjóléti minisztériumban így örömmel fogadtak: „Végre egy szakember!” – mondták; de amikor vizsgáim után újra jelentkeztem Mihályinál (akkoriban ő egyházkerületi felügyelő vagy valami hasonló volt, már minden el volt döntve. Mihályi arca komor volt, s azt mondta: „Ne haragudjon, visszavonom az ígéreteket! Nem akarom, hogy rögtön kezdjék, mert rossz helyre született... Próbáljon meg az iparban elhelyezkedni, mert most köztisztviselőként elhelyezkedni nem tanácsos...”

Mióta él itt Tatán, s mióta él benne a gyülekezetben?

Azután 1949. májusában lekerültem Szombathelyre, ott voltam 1950. augusztusáig. Akkor hivatalból helyeztek át ide Tatára. Vidáman hangzik, akkoriban azonban lelkiismereti konfliktust jelentett, hogy én, aki antialkoholista vagyok, segédkezem az alkohol-félék Nyugatmagyarországi terítésén, ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy ezeknek a számviteli/gazdasági ügyeért voltam felelős. Hála Istennek ez rövid ideig tartott, s 1951-ben sikerült átkerülni egy hármasszolgálatos vállalatba (kertészet, temetkezés, köztisztaság). Mindháromnak én lettem a főkönyvelője – mindenki nagy rémületére – hogyan vállalhatja el ezt egy nő!

1953-ig nem voltam itt a gyülekezetben, hiszen minden szombat-vasárnapot szüleimnél töltöttem. Az időtájt sokkal többet voltak a gyülekezetben. Főleg idősök. Nagyon sokan elhagyták az országot 1956-ban, főleg olyanok, akik korábban gazdaságvezetők voltak vagy valamiért osztályidegenné bélyegezték őket. A gyülekezetből mintegy 5-6 család „disszidált”... A gyülekezetnek volt azonban egy-két kiemelkedően lelkes családja. Egyike volt ezeknek a Teutsch család. Emlékszem még Koch bácsira, a Koch és Heiner cég tartozott hozzájuk. Ő is nagyon sokat tett a gyülekezetért. Vele kapcsolatban érdemes talán megemlíteni, hogy egy szép háromszobás házat hagyományozott szóbelileg a gyülekezetre – mivel agglegény volt – de sajnos az érvényességi feltételek nem voltak egyértelműen bizonyíthatóak (nem volt írásbeli végrendelet).

1956-ig nem is volt parókia. Addig a Jakus családnál, a Munkácsy utcában lakott a lelkész. Egy kis szobát béreltek. Majd 1956-ban megürült a jelenlegi parókia épülete, s az akkori a lelkész (Plahy Lajos) a feleségével és kis gyermekével átköltöztek.

Tehát 1953-tól aktív tagja vagyok a gyülekezetnek. 1955-ben mentem férjhez.

1956-ban született Tamás. Szüleim ide költöztek, s édesapám is aktívan bekapcsolódott a gyülekezeti életbe. Helyettesített is, de főleg harmóniumozott. Sajnos csak néhány évig, mert aztán súlyos beteg lett. Akkoriban Jakus Sándor néha orgonált, őtána pedig Bence Imre bácsi kántorizált. Ő nagyon szépen zenélt, de idősebb korában fokozatosan a lánya vette át ezt a szolgálatot.

Milyen volt az ötvenes évek hitélete itt Tatán az evangélikusoknál? Voltak alkalmak az istentiszteleteken kívül is?

Ez az időszak volt a legnehezebb. Az emberek meg voltak félemlítve, főleg azok, akik reverendát viseltek. Sokra nem emlékszem. Ez inkább Nagy István idejében kezdődött. Neki igen nagy volt az ismerettség köre, így sok vendég igehirdető volt itt. Egy ideig Mészáros Sándor bácsi rendszeresen helyettesítte őt. Egészen régen, az ötvenes évekig – igazából Plahy Lajos előtt – élénk ifjúsági munka zajlott. Versekkel, énekkel, színdarabokkal sokat kijártak Szendre, hiszen korábban Tata Szend fliája volt. De környező gyülekezetekbe is eljutottak. Arra emlékszem, hogy 1962 tájékán volt a gyülekezetben egy felmérés, ami megállapította, hogy a gyülekezet mintegy 60 %-a 60 éven felüli. Sajnos sokan a vegyes házasságok révén elkerültek a gyülekezetből...

Van-e Ilonka néni számára kedves ige vagy ének ami sokat jelentett vagy végigkísérte az élet örömein-nehézségein?

Természetesen. A konfirmációi ígém: „Elég Neked az én kegyelmem, az én erőm erőtlenség által végeztetik el.” Ugyanezt kaptam az 50 éves konfirmációi ünnepen is. Az „énem” pedig az „Ő nagy Isten sok a vétkem” című. Ez volt édesanyámnak is a kedves éneke... de más énekeket is szeretek – engedtessek meg – a régi(!) énekeskönyvből. Azokat ugyanis gyermekkoromtól énekeltem. Téli estéken édesapám odaült a harmóniumhoz, játszott, s nekünk gyerkeknél ki kellett találni, hogy melyik ének az. Jutalomként elénekelhettük... ha pedig nem tudtuk, megtanultuk...

Van-e valami, amit summaként el tudna mondani nekünk „bölcsességeként”?

Tanácsot adni nem akarok. Hordozó közösség? ...azt kevésbé éreztem. Azt, hogy rám támaszkodnak azt inkább. De amikor legsötétebb volt a helyzet, mindig megtapasztaltam az imádság erejét, az Isten segítségét. Ha visszatekintek az életemre, a történelmi háttérre, sok nehéz korszak volt az életemben... de volt mindig egy-két barát, testvér. Úgy gondolom, hogy a mai tatai gyülekezetünk jobban összetart, erősebbek a kapcsolatok, mint annak idején...

A legerősebb kötelék, ami összeköti minket: Jézus szeretete. Erre alapozhatunk, mert ő hordoz mindenkor. Ilonka néni is hordozza. Legyen ez példa és tanúság mindannyiunknak, hogy életünk napjait bölcsen éljük. Köszönöm a beszélgetést!

BÖJT BEN VAGYUNK...

Asztali áldás?

Evés előtt az asztalnál nem vallásos gyakorlatra, hanem sokkal inkább nyugalomra van szükségem... A gyerekek a székek hintáznak, azonkívül mindegyik éppen most akar valami nagyon fontosat elmondani – ami éppen eszébe jutott... Vagy azért nyafognak, mert kiszakította őket a vacsora a játék legizgalmasabb részéből... A legkisebb pedóg: nos abban a pillanatban bekapja a falatot, ahogyan az a tányérra kerül...

Mindez meglehetősen igénybeveszi olykor a szülők idegrendszerét... Mi szülők pedig természetesen vesszük, hogy jóllehet testben fegyelmezetten ott ülünk az asztalnál, de gondolatban a félbeszakított munkán jár az eszünk. Bizony ha nem figyelünk oda, egy ilyen előbb felvázolt esetben hamar táplálkozásba, kaotikus „kajálásba” fordulhat az együttlét. Az ilyenkor rendkívül praktikus az asztali imádság... Az az alig negyed perc a nyugalom első fázisa. Ebben kikapcsolhatom magamat a mun-

kához húzó gondolatok erőteréből, s ráhangolódhatok az asztalközösségre. Valami hasonló történik a gyermekeknél, jóllehet a kívülálló csak egy hideg szabályt lát: csak az „Ámen” után eszünk és iszunk. Természetesen ennél jóval többről van szó.

Az asztali imádság nemcsak az asztaltárs elfogadását jelzi, hanem az asztalnál evés méltóságát teremti meg. Ugyanakkor emlékeztet a rövid imádság minket arra is, hogy nem magától értődő, hogy minden nap finomságok vannak asztalainkon. Az asztali imádságban köszönetemet fejezem ki Istennek, aki a növekedés csodáját adja. Respektálok a szakácsot és mindazoknak, akik benne vannak abban a folyamatban, aminek a vége, hogy asztalomon ott van a finom ennivaló... Nem meghaladott keresztény hagyományról van tehát szó, hanem az élet valóságának teljesebb megismeréséről. Ezért mond(hat)juk: „Jövel Jézus légy vendégünk...”

Élelmiszer – szer az Élethez

„Azért eszünk, hogy éljünk; de ha már csak egyszer élünk, akkor együnk!” – ismerősen hangzó szavak. Mai világunkban természetesen vesszük, hogy a gombamód szaporodó szupermarketek polcai roskadoznak az élelemtől és a különféle italoktól. 3 napig bírjuk folyadék nélkül, s közel 30 napig élelem nélkül... nem igazán mondhatjuk el magunkról azt, hogy függetlenek lennénk... létünket erősen meghatározza az evés és ivás. Jézus a hegyi beszédben (Mt 6,25b) ezt mondja: „Nem több-e az élet a tápláléknál?”

Igen az ÉLET több a tápláléknál. Az ÉLET nem az élelmiszerek magunkhozvételének nagy biológiai programja, hanem a felismerése annak, hogy ÉLEK, azaz életre előhívott vagyok. Nem vélet-

lenszerű genetikai konstelláció vagyok, hanem célra rendelt ember.

A célt, az igazit, nem mi tűztük ki, hanem maga az Isten. A mi céljaink nagyon is behatárolhatóak bizonyos szükségletek kielégítésére. Talán így böjtben el kellene mindannyiunknak egy kicsit gondolkodni: Hogyan eszem? Mit eszem? Mennyit eszem? Melyik értékfokozatra tartozik életemben az evés és az ivás?... Hiszen a fogyasztói társadalom tagjai vagyunk, akár akarjuk, akár nem.

A keresztény ember azonban két dologban mindig tisztán akar látni. Törekszik a helyes irányra és arányra. E törekvésben mindig látja: minden, ami fogyasztható az nem a cél, hanem az eszköz, szer az ÉLETHEZ...

Beszámoló

Lelkészi jelentés az 1997-es esztendőről

Gyülekezet lelkészének mindig öröm konkretizálni munkája eredményét. Az természetes, hogy nehéz számokba önteni, azokban kifejezni a lelki munka hatásosságát, eredményeit. Az egyházban – mint mindenütt a világban – van adminisztráció, s ez bizonyos irányultságot időnként tükröz is.

Jelentésemet köszönettel kell kezdenem. Köszönöm mindazok segítségét, akik az 1997-es esztendő gyülekezeti terheit velem együtt hordozták. Jó tudni, hogy vannak felelősen gondolkodó segítőtársak, akik idejük, erejük nem kis részét Egyházuk ügyének áldozzák. Isten áldása legyen rajtuk életük minden dolgában!

Jelentem a gyülekezetnek, hogy az 1997-es esztendőben az alábbi kazuális szolgáltatásokat végeztem:

Keresztelés: Vancsai Lilla (II. 15.)

Major Balázs (VI. 1.)

Hegedűs Norbert (XII. 7.)

Temetés: Gloetzer Gábor (I. 14.)

Szabó Róza (III. 22.)

Balassa Rudolfné, Jakobi Teréz (VI. 14.)

Homik Lajosné, Unger Ilona (XI. 28.)

Konfirmációi vizsgát tettek 1997-ben, s így először az Úrvacsora szentségét magukhoz vették: Beigelbeck Árpád, Gombkötő Andrea, Herczog Andrea, Herczog Annamária, Nagy Adrienn, Nagy Péter, Nagy Róbert, Németh Gábor, Németh Katalin, Orosz László, Sziklai Ágnes, Varga István. Temetést végeztem két alkalommal vidéken, illetve egyszer kereszteltem Budapesten.

Gyülekezeti életünk tárgyi feltételei az elmúlt évben is adottak voltak. Köszönöm mindenkinek az áldozatos anyagi támogatását is. Isten áldása legyen az adakozón és a megajándékozott gyülekezeten! Részletes beszámolót ebben a számban még nem tudunk közölni, mivel a zárszámadás még nem fejeződött be.

Itt jelentem, hogy konfirmációs oktatás ebben az esztendőben is indult. Minden pénteken 16⁰⁰-17⁰⁰-ig tartjuk alkalmainkat.

Franko Máttyás

Tatai Evangélikus Kistemplomért Alapítvány

Lapzártakor érkezett meg a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság végzése, mely „A Tatai Evangélikus Kistemplomért elnevezésű és 2890 Tata, Bárány u. 2. székhelyű alapítványt 678. sorszám alatt nyilvántartásba vette.” Az alapítvány kuratóriumának elnöke: Varga István, titkára: Szélesné Szabó Teodóra, tagok: Szokol Antalné, Schleier László, Németh László.